

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

ปฏิปทาของเราที่ดำเนินมา

กิเลสคือความเศร้าหมองมืดตื้อ ผลของมันเป็นความทุกข์ร้อน ผลของกิเลสทำให้สัตว์ได้รับความทุกข์ร้อนกันทุกหย่อมหญ้า ธรรมเป็นน้ำดับไฟหรือชะล้างกิเลสซึ่งเป็นตัวสกปรกให้เบาบางลงไป ความสุขก็ค่อยปรากฏขึ้นมา เราเริ่มต้นตั้งแต่ฝึกหัดภาวนาอ่านวิถิจิตของเจ้าของที่มันผาดโผนโจนทะยาน ถึงกับน้ำตาาร่วงบนภูเขาสู้อกิเลสไม่ได้ เราเองเป็นผู้เป็นได้นำมายืนยันว่าไม่ผิดจากความเป็นจริงที่เราผ่านมา นี่ละเวลากิเลสผาดโผน โผนจริง ๆ

พ่อแม่ครูจารย์เรานี้ คือหลวงปู่มั่นเรานี้ท่านเป็นสำนักโรงงานใหญ่สำหรับซักฟอกความสกปรกแห่งจิตใจของบรรดาลูกศิษย์ ลูกศิษย์ลูกหาได้รับการอบรมแล้วก็เข้าป่าเข้าเขาฝึกฝนอบรม ใครได้อุบายวิธีการใด หรือว่าสู้อกิเลสไม่ได้เพราะเหตุใดก็มาเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็ชี้แจงเหตุผลโลกเบิกทางให้แล้วก็ไป ๆ สำหรับเราเองที่ได้ประจักษ์นี่ก็คือว่าน้ำตาาร่วงบนภูเขา เราเป็นจริง ๆ นั้นละเวลากิเลสมันผาดโผน เอาขนาดเราจะสู้กับมันอย่างเต็มเหนี่ยว ๆ มันฟาดเราจนน้ำตาาร่วงบนภูเขา คือสู้อมันไม่ได้ ตั้งสติพับลัมพร้อมเลย ไม่ได้ตั้งอยู่นะ ตั้งเพื่อลัม ๆ

กระแสนของจิตมันไม่ให้ตั้งตัวได้เลย สติตั้งได้ ก็เรียกว่าเป็นท่าทางแห่งการทำใจให้สงบได้ ถ้าสติตั้งไม่ได้ใจหาความสงบไม่ได้เลย เวลาเอากันจริง ๆ สติตั้งไม่อยู่นะ คือกระแสนของกิเลสมันรุนแรง ตั้งพับลัม ๆ ตั้งเพื่อลัมไม่ใช่ตั้งเพื่ออยู่ นี่ก็เต็มหัวใจเรา เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะเราสอนเราเองมันเป็นธรรมทั้งนั้น ไม่เป็นโลก ไม่เป็นความสกปรกโสภณอะไร เพราะเรื่องของธรรม กิเลสหยาบธรรมต้องหยาบ ชัดกัน น้ำตาาร่วงบนภูเขา นี่ขึ้นแล้วทางนี้ขึ้นนะ เหม มีงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ ว่าอย่างนั้นละ เคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยต่อตัวเองอยู่ภายในจิตใจ สู้อมันไม่ได้ ตั้งสติพับลัมผล็อย ๆ อยู่บนภูเขา

มันเป็นอนุทานหรือว่าเป็นลักษณะทำทลายกันอยู่ภายในใจ เหม มีงเอาภูนะ มีงูกคือชดกิเลสในใจเจ้าของเอง มีงเอาภูถึงขนาดนี้เขี้ยวเธอ น้ำตาาร่วง ที่นี้ก็ลงบทตัดสินกันว่า เอาละอย่างไรมีงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เวลานี้กูสู้อมันไม่ได้กูยอมรับโรงงานใหญ่ของเราคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น ลงจากนั้นก็ไปหาท่าน พูดถึงเรื่องเหตุผลโลกที่สู้อกิเลสไม่ได้ก็ต้องเล่าให้ท่านฟังหมด ท่านบอกอุบายวิธีการ การฝึกการทรมานตน

นี่ละครูบาอาจารย์เฉลียวฉลาดอย่างนั้นนะ ไม่อย่างนั้นสอนลูกศิษย์ให้เป็นอรรถเป็นธรรมไม่ได้ เราก็ไม่ค่อยคิดเวลาฝึกหัดที่แรกถ้าว่าฉันก็เต็มเหนี่ยว ถ้าว่านอนก็

หมอนแตก เสื้อขาด แต่ว่าจะสู้กับกิเลส ก็ไม่ทราบเอาอะไรไปสู้ มันหากเป็นอยู่ในใจ จนท่านหาอุบายสอน เอา ที่สติตั้งไม่อยู่นี้มันมีสิ่งผลักดันอยู่ภายใน นั่นท่านว่านะ การอยู่กินหลับนอน ท่านขึ้นต้นนี้ละพ่อแม่ครูจารย์มันเรา ถ้าอยู่แบบสบายกิเลสเอาให้ เหลกตลอด ท่านว่าอย่างนั้น อยู่กินสบายนอนสบายเรียกว่าขึ้นเขียงให้กิเลสสับยา ตลอดเวลา

นี้ได้ฟังใหม่อุบายครูบาอาจารย์สอนเรา ต้องมีพืดมีเหวียง การต่อสู้กัน นักมวย เขาต่อสู้กัน เขาต่างคนต่างพืดต่างเหวียงกันเต็มสติกำลังความสามารถของทั้งสองฝ่ายที่เขาต่อสู้กัน นั่นท่านว่า เราที่ต่อสู้กับกิเลสด้วยธรรมเราก็ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องหาอุบายวิธีการหลายอย่างมาใช้ เราจะมีแต่ความตั้งใจเฉยๆ ล้มเหลว ท่านว่า นี้ละครูบาอาจารย์สอนเราเราจำได้ มันมีกำลังอะไรมากมายนักมันถึงตั้งสติไม่อยู่ ทำให้ล้มเหลวๆ นี้แสดงว่ากำลังวังชาทางด้านร่างกายมากเป็นเครื่องหนุนของกิเลสได้ดี

นั่นฟังซิณะ คือกินมากนอนมากเป็นเครื่องส่งเสริมของกิเลส ทำให้ความเพียรของเราล้มเหลวๆ เอา ให้ตัดทอนลง ฟังซิท่านพูด กินมากให้กินแต่น้อย นอนมากให้นอนแต่น้อย ให้ตัดมันลง แล้วความเพียรคือสติให้ตั้งไม่ถอย ท่านว่าอย่างนั้น เอา สังเกตดู ให้ลดการกิน ลดการนอน นี้ละครูบาอาจารย์สอนลูกศิษย์ลูกหา การกินถ้ากิน มากมันเหมือนหมูขึ้นเขียงไม่มีลวดลายอะไรเลย เอาๆ กินน้อย นอนน้อย พักไม่กิน นั่นท่านพูดเป็นหลายชั้นหลายตอน กิเลสมันอาศัยอันนี้ละเป็นเครื่องมือเป็นกำลังของมันทำลายเรา ให้เราทำความเพียรไม่สะดวก ดีไม่ดีล้มเหลว

จับอันนั้นปั๊บๆ เพราะฟังฟังจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ฟังอย่างเอาจริงเอาจัง เราที่ไม่เข้าใจอุบายใดพอท่านว่าปั๊บปั๊บๆๆ นำมาปฏิบัติทันทีๆ มันก็เห็นผลอย่างท่านว่า เอา ลดอาหารลงมันเป็นอย่างไร ลดการนอนลง เอาที่นี้ความเพียรสติตั้งให้ดีจะเป็นผลประโยชน์อย่างไรบ้างดูกันตรงนี้ ชัดไปชัดมา มันก็ได้เงื่อน อ้อ การกินนี้ก็ตัดทอน ความเพียร การกินมากตัดทอนความเพียร สติไม่ดี นอนมากสติไม่ดี เป็นเครื่องส่งเสริม ที่นี้ตัดลง อาหารกินแต่น้อย นอนนอนแต่น้อย ต่อจากนั้นตัดบ้างอาหารไม่กิน

เอา สังเกตดูสติเป็นอย่างไร ตั้งสติ สติค่อยดีขึ้นๆ พอดีขึ้นจับได้ ดีเพราะเหตุไร เช่นดีเพราะผ่อนอาหาร เอา ผ่อน ดีเพราะการอดนอน เอา อด ผ่อนนอนมากเข้าๆ สุดท้ายการกินตัดบ้างไม่กินบ้างอะไรบ้างสติค่อยดีขึ้นๆ จับได้เอามาทบทวนกัน ความเพียรค่อยก้าวขึ้นๆ พอจับเงื่อนได้แล้วที่นี้มันก็เอาละ แต่นิสัยเรานั้นมักจะผาดโผนตลอดนะ แม้แต่ครูบาอาจารย์ท่านใสเราขึ้นนี้ท่านยังต้องได้รั้งเราไว้ เพราะมันผาดโผนมากแต่ไหนแต่ไรมา ถ้าลงใจในจุดไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลย นี่ก็ลงใจชัดกับกิเลสมันก็เอาอย่างเดียวกัน

สติตั้งได้เพราะเหตุนี้ๆ ที่นี้ลดลงๆ อาหารลดลง ไม่กิน ไม่กินเท่าไรภาวนายิ่ง
ดีๆ แล้วตัดอาหาร การฉันอาหารฉันเมื่อไรก็ได้ มีกำลังวังชาเหมือนม้าแข่งหลังจากฉัน
เสร็จแล้ว เวลาเรามาจากภูเขาเดินไปถึงหมู่บ้านเขาไม่ถึง ไปหยุดแค่มากลางทาง มันเดิน
ไม่ไหว อ่อนปวกเปียกไม่มีกำลัง พอฉันเสร็จแล้วกลับมาเหมือนม้าแข่ง กำลังมันขึ้น
รวดเร็วทางร่างกาย แต่กำลังทางด้านจิตใจขึ้นช้าขึ้นยาก จึงต้องได้ตัดเพื่อจิตใจให้มาก
เช่นอดอาหาร สุกท้าย ก็อดอาหาร อดมากเข้าๆ เห็นว่าภาวนาดีก็ขัดทางด้านอดอาหาร
นี่มันผาดโผน สุกท้ายไม่ค่อยกินละที่นี้ ภาวนาไม่ดี

อดอาหารไปเท่าไรจิตมันยิ่งดี คือร่างกายของเรานี้อ่อนเปียกแต่จิตนี้เหมือนจะ
เหาะเหินเดินฟ้า สง่างามอยู่ภายใน ที่นี้มันก็เอาจิต เพราะเรามุ่งแต่จิต ร่างกายกิน
เมื่อไรก็ได้กำลังวังชามากอะไร ชัดกันเอาเสียจนท้องเสีย อย่างนั้นละ คือเรามันผาดโผน
มันไม่ค่อยกิน ก็วันๆ จึงฉันหนหนึ่งๆ นี่ก็เคยได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังมีกรรมฐาน
องค์ไหน แต่กรรมฐานองค์นี้มี เห็นประจักษ์ พวกชาวบ้านเขาอยู่ในป่าในเขาเขายังรู้
เรื่องของเรา เรื่องเป็นเรื่องตายของเรา แต่นิสัยเราเคยทำอย่างนั้นมาตลอดเขาไม่รู้ เขา
ฟังรู้เวลาเราไปพักอยู่กับเขา

ไปบิณฑบาตสักวันหนึ่งหายเจ็บๆ ไปเรื่อย มันจะตายจริงๆ ก็ด้อมๆ ไป
บิณฑบาตเสียวันหนึ่ง หายเจ็บ ที่นี้เขาตีเกราะประชุม ไม่ใช่เล่นๆ นะ สองสามสี่ห้า
หลังคาเรือนก็ตามเขามีสัญญาณเขาเคาะป๊อกๆ ให้ชาวบ้านมาประชุม มาประชุมใครว่า
อย่างไร พระองค์นี้นะ เขาว่าอย่างนั้น มาอยู่กับเรา ตั้งแต่มาอยู่นี้ไม่ทราบว่ามีวันเห็น
ด้อมๆ มาบิณฑบาตที่หนึ่งหายเจ็บๆ หายเจ็บอยู่อย่างนี้นานแล้ว เป็นยังไง ตั้งแต่ตั้ง
บ้านมาเราก็ไม่เคยเห็น เขาว่าอย่างนั้นนะผู้ใหญ่บ้านเขา

แล้วพระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดานะ ให้ไปถามท่านดูเป็นอย่างไรท่านถึงอด
อาหารเอามากมาย ไม่ค่อยขบค้อยฉันเป็นอะไร แต่เวลาไปให้ระวังนะเขาบอก
ผู้ใหญ่บ้านเขาให้ระวัง พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา พระองค์นี้เป็นมหา เดี่ยวท่านจะ
สับเอาเหล็กนะ เขาเตือนกัน เขาก็รู้มกันมา มาอะไรนี้นะ จะมาแห่พระเวสเข้าเมือง
หรือ นี่ไม่ใช่พระเวสนะ ไม่ใช่ เขาก็มาเล่าให้ฟังว่าผู้ใหญ่บ้านเขาตีเกราะประชุมเห็น
ท่านไม่ค่อยฉันจึงหัน แล้วเป็นอย่างไร ท่านทำไมถึงไม่ฉันจึงหันให้ไปถามท่าน แล้วเขา
ก็บอกว่าให้ระวังให้ดีนะพระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา เป็นมหานะ เดี่ยวท่านจะสับเอา

มีเท่านั้นหรือ ท่านไม่ตายแล้วหรือ หนึ่งในที่สองท่านโมโหโทโสอยู่หรือ สอง
ข้อนี้สำคัญมาก แล้วก็มาถามเป็นอย่างไรตายหรือยัง เอ้ ก็ไม่เห็นท่านตาย ท่านยิ้มแยม
แจ่มใส แล้วโมโหโทโสอยู่ไหม ท่านก็ไม่เห็นโมโหโทโส มีเท่านั้นหรือ มีเท่านั้น ไปกลับ

ไม่ถึงสิบนาทีไล่แตกฮือเลย กลับ อย่างนั้นละ เขาตีเกราะประชุมก็มี เรามันเป็นนิสัย
อย่างนั้น มันมักผาดโผนก็ยังไม่บอก ทำอะไรมันจริงมันจัง แต่ก็เห็นผลทุกอย่าง

เราไม่ได้ตำหนิในปฏิปทาการดำเนินของเรา ว่าท้อแท้อ่อนแอเหลวไหล
ปกเปียก ไม่มี ถึงจะเป็นลั้มลุกคลุกคลานซัดกัน ระหว่างนักมวยพัดกันนี้ลั้มลุก
คลุกคลาน เขาลั้มเราลั้ม เขาลุกเราลุก ซัดกันอย่างหนักอยู่ตลอดมาอย่างนั้น จนกระทั่ง
ถึงตั้งตัวได้ นี่ละปฏิปทาของเราที่ดำเนินมา แต่สรุปความลงแล้วว่าเหมาะสมกับนิสัยเรา
หยาบ นิสัยเรานี้มันหยาบจริงๆ ถ้าธรรมดา นั่งทำความ پاکความเพียรนั่งธรรมดาหนึ่ง
ชั่วโมงสองชั่วโมงอย่างนี้หยุด หรือเดินจงกรมชั่วโมงสองชั่วโมงหยุดมันไม่ได้เรื่องนะ
ทำอะไรมันต้องมีผาดโผน

ถ้าวันนั้นก็ฟาดเสียจนกันแตก ฟังซินะ ถ้าธรรมดามันจะกันแตกเหวอ นี่นั่งกัน
แตกนะเรา นั่งภาวนาตลอดรุ่งมันจะไม่แตกได้อย่างไร ไม่ใช่ นั่งคินหนึ่งคินเดียวนะ นั่ง
วันหนึ่งวันนี้ หนึ่งคินหรือสองคินแล้วเอาอีก ๆ หลายครั้งหลายหนกันแตก เป็นอย่างนั้น
ละนั่งภาวนา แต่ที่ นั่งภาวนาถึงขนาดกันแตกนั้นพอกันกับความอัศจรรย์ของจิต เวลา
มันจนตรอกจนมุมคนเรามันไม่ได้โง่ตลอดเวลาละ เวลาจนตรอกจนมุมสติปัญญามันจะ
หาทางออก พัดกับกิเลสจนได้เหตุได้ผลได้ความอัศจรรย์ขึ้นมาในเวลาจนตรอกจนมุม
เช่นนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงมักนั่งภาวนาตลอดรุ่งเสมอ เวลาจนตรอกจนมุมสติปัญญา
มาเอง มันซัดกัน นี่ละเราทำมาเรื่อย ๆ อย่างนี้

นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ถอดออกจากตัวเองเป็นผู้ทำเองมาพูดให้ฟัง จะ
โกหกไปที่ไหน ใครจะว่าไอ้อวดให้มันว่า ตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยนั่งภาวนา
เรามา นั่งภาวนาจนกันแตกมันยังไม่ยอมเชื่อ ให้มันเชื่อกันทั้งโคตรมันโคตรนอนเหมือน
หมูนั่น เข้าใจไหม พวกนอนเหมือนหมูพวกนี้ เราไม่ได้เหมือนหมู นี่พัดกับกิเลส
จนกระทั่งจ้ำขึ้นมาในจิตใจ สอนโลกเวลานี้ไม่มีสะทกสะท้านแล้ว พูดให้มันชัดเจนจาก
ผลแห่งการปฏิบัติของเรามาเอาเป็นเอาตายเข้าว่า นั่งภาวนาก็จนกันแตก พ่อแม่ครู
จารย์ได้รั้งเอาไว้ ๆ เพราะนิสัยมันผาดโผน ว่าอะไรจริงทุกอย่าง ถ้าลงได้ลงใจแล้วเป็นที่
เป็น ตายก็ตาย ชัดเลย ไม่มีคำว่าเหยาะ ๆ แหยะ ๆ

พอพูดถึงขั้นนี้แล้วเป็นขั้นในวาระสุดท้าย เราก็ไม่เคยพูดในคำพูดเช่นนี้
วาระนี้เป็นวาระที่ท่านป่วยในพรรษานั้น ที่นี้จิตใจของเราก็หมุนเป็นธรรมจักร ไม่ได้
นอนทั้งวันทั้งคืน ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันโดยอัตโนมัติ ไม่มีคำว่าบังคับบัญชา
ต้องได้บังคับเอาไว้ มันจะเลยเถิดความเพียร กลางคินทั้งคินไม่หลับเลยก็มี บางที
กลางวันไม่หลับก็มี มันซัดกันอยู่ภายใน นี่ละเรื่องธรรมะเมื่อมีกำลังแล้วฆ่ากิเลสเป็น
อัตโนมัติเหมือนกัน กับกิเลสทำลายหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติของมันทั่วโลกดินแดน

เราก็ไม่เคยคิดข้อนี้นะ แต่เวลาธรรมอันนี้ขึ้นมามันพึดกับกิเลสนี้เป็นอัตโนมัติ อยู่ ที่ไหนเป็นความเพียรตลอด แม้ที่สุดนั่งฉันจังหันนี้มันไม่ได้อยู่กับอาหารนะ มันอยู่ลึก ๆ มันหมุนกันอยู่ลึก ๆ ๆ ถึงขั้นมันจะฆ่ากิเลส ไม่อยู่ มีแต่จะฆ่ากิเลส ๆ ตลอดเวลา กลางคืนนอนไม่หลับ คือจิตมันหมุนตลอด กลางวันก็นอนไม่หลับ นี่ละความเพียรถึง ขั้นอัตโนมัติฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ แต่ก่อนเราก็ทราบกันแต่ว่ากิเลสมันทำลายหัวใจสัตว์ โลกโดยอัตโนมัติของมัน แต่เวลาธรรมมีกำลังมันก็ฆ่าแบบเดียวกัน ถึงขั้นที่มันทำลาย กิเลสนี้ทำลายตลอดเวลา ถ้ากิเลสไม่หมดจากใจเสียเมื่อไรเป็นไม่ถอย ถอยไม่ได้เลย นี่ เป็นแล้วนี่

อย่างที่พระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก จะไม่แตกอย่างไร เมื่อ ความจริงเข้าถึงกันแล้วมันยอมกันเอง ถ้างงได้ลงทางจงกรมนี้ไม่รู้จักหยุด จนกระทั่ง ก้าวขาไม่ออก เป็นอย่างนั้นนะ คือมันลึ้ม ความเพียรกับกิเลสมันพึดกันอยู่ภายใน ตานี้ ฝ่าฟาง มันมองข้างนอกไม่เห็น คือจิตเข้าข้างในหมด มันชดกับกิเลสอยู่ภายใน ตาเลย ฝ่าเลยฟาง เดินจงกรมโซซัดโซเซ ไปโดนต้นไม้บ้าง ไปโดนป่าบ้าง เหอ ป่า ๆ แล้วกลับ เข้ามาเดินไป คือจิตมันหมุนของมัน

ฟังของท่านทั้งหลาย เรื่องการฆ่ากิเลส เหตุที่จะได้ธรรมมาสอนโลกเราทำมาอย่าง นี้ ถึงขั้นมันเป็นเป็นอย่างนี้ละ ตาฝ่าตาฟาง คือจิตมันไม่ออกมันหมุนอยู่ภายใน แล้วก็ โซเซเข้าป่า แล้วกลับออกมาเดินไป แล้วเข้าป่านี้ คนเห็นเขาจะว่าบ้าละ ว่าก็ช่างเขาสิ ก็ เราไม่ได้เป็นบ้า เราจะฆ่ากิเลสตัวบ้าใหญ่ต่างหาก เข้าใจไหม บ้าไม่เล็กคือกิเลส เราจะ ฆ่ามัน นี่ละเวลามันหมุนของมันเป็นอย่างนี้ หมุนตลอดเลย

เมื่อทำได้ทุกอย่างแล้วก็พูดได้เต็มปาก ถ้าไม่ได้ทำคุณไม้ไปหาอะไร ไม่มีความ อาจหาญชาญชัย จืด ๆ ชืด ๆ ถ้างงความเป็นจริงออกอย่างไรแล้วผิง ๆ เลย นี่ออกมา จากความเป็นจริง ชัดกันกับกิเลสก็อย่างนั้น ฟาดเสียจนกระทั่งกิเลสมันเสียลง ขาด สะบั้นลงไปเลย นี่ก็พูดให้ฟัง อยู่หลังเขาวัดตอธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้นเป็นวันกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจ เหมือนหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ร่างกายนี้ดีดีผิงเลย เชียว กิเลสกับธรรมขาดจากกันในตัวใจนี้แรงนะ ร่างกายเราดีดีผิงเลย มันรุนแรงมาก จึงเป็นเหมือนฟ้าดินถล่ม ความจริงฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา มันเป็นเฉพาะร่างกายกับ จิตใจ ระหว่างกิเลสกับธรรมพึดกันขาดสะบั้นจากกัน ดีดีผิงเลย เป็นอย่างนั้นละ

ตั้งแต่นั้นมาก็ลืมนตาอำปากได้แล้ว พูดได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เอาให้มัน ชัดเจน บอกว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา จะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว มันหมดทุกสิ่งทุก อย่างแล้วภายในใจ ว่างหมดขั้นชื่อว่าสมมุติ แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่เข้ามาเกี่ยวข้องใน จิตใจได้เลย สมมุติก็คือกิเลส มีมากมีน้อยเป็นเลื่อนเป็นหนาม เวลามันอยู่ในใจ

มากน้อยก็เหมือนผงเข้าตาแหละ มีน้อยก็เหมือนผงเข้าตา เมื่อมันหมดเสียจริง ๆ แล้วก็
โล่งไปหมด ไม่มีอะไร ก็เลสขาดสะบั้นจากใจ ใจก็โล่งไปหมดเลย

เอา เป็นตายที่ไหนไม่ได้คำนึง ประชาธาตุนั้น ถึงเวลามันจะไปมันก็ไปของมัน
ยังไม่ถึงเวลาก็อยู่กินไปนอนไปอย่างนี้แหละ ดูกันไป ไม่ได้เป็นอารมณ์กัน ไม่ยึดไม่ถือ
กัน แต่รับผิดชอบกันเพียงเท่านั้นละ แต่ก่อนมีทั้งยึดทั้งถือเป็นเครื่องกังวล แต่เวลามัน
ถึงที่ของมันแล้วไม่มีกังวล มันเป็นอะไรก็ดูอาการของมัน เมื่อมันอยู่ไม่ได้จะไปเหวอ
ไปซิ นั่น ดีดีผิงเลย นี่การประกอบความพากเพียรเอาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ในชาตินี้
เรียกว่าชาติที่สุดยอดของเราเรื่องกองทุกซีในการประกอบความเพียร

จากนั้นเราก็ช่วยโลกดังที่เห็นนี้ เห็นไหมละ เราช่วยโลกเราเอาอะไรติดไม้ติดมือ
มาเราไม่มีนะ เราช่วยโลกทั้งหมดเลย สมบัติเงินทองข้าวของมากน้อยช่วยส่วนรวม ๆ
สำหรับเราเองเราไม่เอา พอทุกอย่างแล้ว เปิดเผยหมด พากันจำเอา นี่ละการปฏิบัติ
ธรรมเมื่อถึงขั้นพอแล้วไม่เอาอะไร จิตใจเปิดโล่งหมด ปล่อยวางโดยประการทั้งปวง
สมมุติทั้งปวงไม่มี เอาละพอ วันนีว่าจะไม่เทศน์มากก็เอาละ นี่ก็ออกทั่วประเทศไทย ให้
ได้ฟังสักทีธรรมะประเภทนี้ ไม่ค่อยมีใครเทศน์ หนึ่งอาจจะปฏิบัติไม่ได้ อย่างนั้น สอง
อาจรู้ไม่ได้ อย่างนั้นก็ได้นี้ ปฏิบัติปฏิบัติอย่างนี้ รู้ก็รู้อย่างนี้ เห็นอย่างนี้ พูดได้อย่างนี้

(โรงพยาบาลจังหวัดลพบุรี มากกราบขอความอนุเคราะห์เครื่องมือผ่าตัดต่อ
กระจกราคา ๒,๖๕๐,๐๐๐ บาท) เราก็ไม่มีเงินจะทำอย่างไร คือไหลออกตลอด มีแต่
ไหลออกตลอด ผู้ที่เข้ามาขอก็ขอตลอดเหมือนกัน ผู้ที่ให้ให้จนไม่มี แต่นี้เราไม่มีเงิน
แล้วนะ หมดเงิน ไหลออกตลอด ส่วนมากก็คือโรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง ทั่วประเทศ
ไทยโรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งที่เราช่วยโลกอยู่เวลานี้ ทั่วประเทศไทยนะทุกภาค เรา
ได้ช่วยทุกภาค ๆ โรงพยาบาล โรงพยาบาลพิสดารมาก พวกเตียงพวกอะไรมากต่อมาก
(ขอเครื่องมือผ่าตัดต่อกระจก ราคา ๒,๖๕๐,๐๐๐ บาท) ให้อันเดียวก่อนนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ